

Γηρασμένοι κι αποξηραμμένοι

του Στέλιου Παπαντωνίου

Όσοι βρισκόμαστε στα ογδόντα χρόνια ζωής ξέρουμε από πόνους στα χέρια και στα πόδια, δεν ανεβοκατεβαίνουμε τρέχοντας τα σκαλιά όπως πρώτα, ένα ένα πόδι, το ένα να περιμένει το άλλο, δεν ανοίγει εύκολα ούτε το μπουκάλι το γάλα για πρωινό, δεν ακούμε καλά, δεν βλέπουμε, όλοι σχεδόν με καταρράκτη και επεμβάσεις εδώ εκεί, κι όμως λέμε να το παλέψουμε, δεν είναι δυνατόν να αφήσουμε τον χρόνο να μας ρίξει στο έδαφος ή στο κρεβάτι, αντίσταση με κάθε τρόπο.

Έτσι βλέπω τώρα και το κυπριακό, ιδιαίτερα ύστερα από μια πεντηκονταετία, γηρασμένο για πολλούς, δυσκίνητο, τα έχουν ήδη πολλοί παραιτήσει, “δεν γίνεται τίποτε, μην αγχώνεστε, μη φωνάζετε, μη διαμαρτύρεστε, τα πράγματα παίρνουν το δρόμο τους, με την Τουρκία δεν μπορεί κανείς εύκολα να τα βάλει, οι εδώ όσοι έμειναν τουρκοκύπριοι έχουν αφεθεί στο έλεος της Τουρκίας, ο μουκτάρης τους, διορισμένος από το μεγάλο σουλτάνο τους κρατά γονατισμένους και σκυμμένους, εκμεταλλεύονται όμως ωραία ωραία τα σπίτια και τις περιουσίες μας, καταπατούν νεκροταφεία, εκκλησιές, σβήνουν με κάθε τρόπο την Ιστορία αιώνων, αν σβήνεται, και αναμένουν να αναγνωριστούν ως κράτος.”

Αν ανεχτούμε όλα όσα συμβαίνουν χωρίς ούτε μια διαμαρτυρία, χωρίς αντίσταση, χωρίς να κραυγιάσουμε για το δίκαιό μας και να καταφύγουμε στα διεθνή δικαστήρια, στα διεθνή φόρα, και αν δεν καταγγέλλουμε τα όσα συμβαίνουν εις βάρος μας τόσα χρόνια, τότε σημαίνει πως αποδεχτήκαμε τα τετελεσμένα της εισβολής, την κατοχή και τον εξανδραποδισμό, την αδικία όχι μόνο εις βάρος μας αλλά εις βάρος του όπου γης ελεύθερου ανθρώπου.

Κι αν είναι ένας που εκ της θέσεώς του πρέπει να υπερασπίζεται το δίκαιο είναι ο αρχιεπίσκοπος Κύπρου, γι’ αυτό και ορθώς διακηρύσσει με τις εγκυκλίους του τα αυτονόητα, “ζητούμε ίσα δικαιώματα με όλους ανεξαιρέτα τους Ευρωπαίους, ζωής, περιουσίας, εγκατάστασης, διακίνησης. Τι πιο λογικό και φυσικό.”

Και όμως υπάρχουν οι αντίθετοι, νέα κόμματα στον ορίζοντα ή παλαιά με πεπαλαιωμένες ιδέες υποχώρησης και αποδοχής, υποταγής και ανελευθερίας, που εναντιώνονται ακόμα και στη διακήρυξη της απόφασης να μην υποκύψουμε στα τετελεσμένα, νομίζοντας πως θα βρουν κοινό έδαφος συνεργασίας με τους τουρκοκυπρίους, πως θα παραμερίσουν την Τουρκία και τα σχέδιά της, γιατί είναι φορείς του νέου πνεύματος συνεργασίας και συναντίληψης, που έδειξε τα δόντια της με τα τελευταία γεγονότα στη νεκρή ζώνη και στην Πύλα.

Οι Τούρκοι κατέχουν παράνομα τον τόπο μας και ό τι κτίζουν είναι παράνομο, ό τι πωλούν είναι δικό μας και παράνομα το μεταπωλούν ή εκμεταλλεύονται. Αν δεν μπορούμε προς το παρόν να κάμουμε τίποτε οφείλεται στην αδυναμία μας και στη συνεργασία πολλές φορές δικών μας με τον κατακτητή, με πράξεις ή παραλείψεις τους ή αποσιώπησης αποφάσεων δετικών για μας.